

GNIEWNIK (4) *sb m*

Teksty nie oznaczają é.

sg G gniewnika (1). ◇ pl D gniewnik(o)m (1). ◇ A gniewniki (2).

Sł stp w innym znaczeniu, Cn brak, Linde XVI w.

Winowajca, człowiek, który pobudza nas do gniewu; przeciwnik (4) : LubPs F, ee5v; Odupść winy náfze nam grzeźzniko(m)/ iáko y my czynim íwym gniewnikom ArtKanc P8.

Szereg: »gniewnik a sprzeciwnik« (1): Tylko tego potwirdzáiác á to okázuiác/ iz to wízytko byío nic nie pátno v Bogá Oycá iego/ od człowieká nędznego/ iáko od gniewniká á iáko od íprzeciwniká RejPos 10.

Synonim: sprzeciwnik.

MM